

La catàstrofe del Prestige ha fet evidents una sèrie de mancances bàsiques dels governs estatal i gallec en la política de protecció del medi ambient, la defensa del qual no s'acaba en el fet de delimitar zones protegides sinó protegint, realment, aquestes zones dels desastres, més o menys previsibles, que les pugueu afectar. També ha fet palesa la manca de recursos imprescindibles per afrontar una tragèdia d'aquesta mena, la inexistència d'un protocol d'actuació i la ineficàcia en la coordinació de voluntaris, en la informació a la població i en la gestió dels recursos disponibles. Dins d'aquest últim apartat hi ha la mà d'obra de l'estat, en aquest cas l'exèrcit, i els cervells de l'estat, que són –o l'estat hauria de pensar que són– els funcionaris, professors d'universitats i investigadors del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), que tenen els coneixements suficients per analitzar les situacions, valorar-les i proposar-hi solucions. Però el Govern espanyol (sembla que Galícia no tinga competències) va tirar pel dret i va carregar amb totes les responsabilitats, sense escoltar els experts. Sembla evident que els polítics que van prendre la decisió no en coneixien la magnitud ni les greus conseqüències que podia tenir la catàstrofe. Se'ls pot acusar, per això, d'ignorància o d'imprevisió. I se'ls ha d'acusar de supèrbia, per menystenir les veus dels que els podien aconsellar. I per menysprear-los, també.

“Sembla evident que els polítics que van prendre les decisions sobre el Prestige no preveien les conseqüències de la catàstrofe. Se'ls pot acusar, per això, d'ignorància i imprevisió. I se'ls ha d'acusar de supèrbia, per menystenir les veus dels que els podien aconsellar i per rebutjar la col·laboració de diversos experts”

Taques de supèrbia

El Govern espanyol no va tenir una reunió amb tècnics fins al dia 19, el mateix dia que s'enfonsava el Prestige, i ja ha dit el vicepresident Mariano Rajoy que “no es van prendre grans decisions”. És evident. L'executiu va trigar encara més a crear una comissió de científics, les decisions dels quals no transcendeixen, i, a més, es va permetre el luxe de rebutjar ofertes de col·laboració com la que la setmana passada publicava EL TEMPS: la Conselleria d'Interior del Govern Balear va oferir a la Xunta de Galícia un programa de simulació desenvolupat a la Universitat de les Illes Balears per prevenir les conseqüències de l'accident d'un petrolier i el Govern gallec va contestar, dues setmanes després, que en “prenia nota”.

La Conferència Espanyola de Degans de Biologia ha fet públic que no se'ls ha demanat cap mena de col·laboració; la Universitat Politècnica de Catalunya opina que la situació actual no seria tan preocupant si s'hagués comptat amb l'assessorament que es va oferir des de diverses instàncies, i els que ho han viscut de més a prop, l'Institut d'Investigacions Marines de Vigo (en un comunicat que publiquem íntegrament a la pàgina 72) denuncia que el primer comunicat del CSIC (dependent del Ministeri de Ciència i Tecnologia) no va aparèixer fins 27 dies després de la primera alarma del Prestige, mentre que en el cas d'Aznalcóllar va emetre un comunicat cinc dies després. Els polítics van prendre totes les decisions i ells n'han d'assumir totes les responsabilitats.

Coordinació: Àlex Millan

Assessors editorials: Josep Enric Llebot, Juli Peretó, Jaume Sureda

Col·laboradors: Dani Jiménez, Cristina Junyent i Josep Maria Rabella.